

ДО ЕДИН СКРОМЕН ЧОВЕК, КОЙТО СЕ РАЗКАЙВА ЗА ИЗРЕЧЕНИТЕ ОТ НЕГО ДУМИ

Добре си направил, че веднага си се покаял. Бог ни е оставил покаянието за спасение. Ако не беше така, дори апостолите не биха се спасили, а камо ли другите хора. Стрешил си с език, със сърце си се покаял. Изрекъл си злобна дума срещу твоя съсед. Все едно, че си хвърлил искра в куп слама. Цялото село чуло и се присмяло. Съседът ти се огорчил и те дал под съд. Платил си много, ядосал си се още повече. Не ти тежи присъдата на съда, тежи ти наказанието, с което оскърбеният съсед постоянно те наказва. Не иска повече да говори с теб. Мълчи и ти обръща гръб. Какво да правиш?

Остави на Бога и на времето. Моли се на всевиждащия Творец да смекчи сърцето на съседа ти. При всеки удобен случай казвай за него добра дума и чакай. Бог, добрата дума и времето ще направят своето и един ден двама-сдобрени, ще отидете отново заедно на църква. А за поука нека ти послужат думите на Спасителя: *Казвам ви, че за всяка дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден.* Не ти ли говори това, че всяка злобна или лъжлива дума нарушава реда във Вселената и оскърбява Твореца? Добрата или лошата дума, която казваме за някого, дори и скришом, се чувства от цялата Вселена, чувства я и Творецът на чувствата. Как думите биха могли да бъдат скрити от Онзи, от Когото дори и мисъл не може да се укрие? Древните гърци казвали за копието на техния й Ахил, че с единия си край можело да отвори рана, а с другия - да я изцери. Не знаем за Ахилевото копие, но знаем със сигурност, че това е вярно за човешкия език. С език рани се причиняват и с език рани се лекуват. *С него благославяме Бога и Отца, с него и кълнем човеците* (Иак. 3:9). В едно наше село се случило следното. Една майка имала единствен син, ученик. Веднъж тя се му се разсърдила и в яда си изрекла следните безумни думи: „Да можеше очите ми никога повече да не те видят, щях да бъда щастлива!“ Детето било толкова потресено от тези майчини думи, че взело пушка и се застреляло. Край себе си оставило своята ученическа плоча, на която било написано: „Ето, майко, махам се завинаги от твоите очи, само ти да бъдеш щастлива“. Жалостно майчино щастие! След това самотната майка седяла всяка нощ край огнището и гасяла огъня със сълзи, докато една сутрин не осъмнала мъртва край угасналото огнище.

Виждаш ли какво прави безумната дума? Но няма да те оставя и без пример какво може да направи добрата дума. По време на войната изпратили един страхлив войник на разузнаване. Неговата страхливост била пословична и всички започнали да се смеят, когато разбрали къде го изпраща старшината. Само един войник не му се присмял. Приближил се до своя другар, за да го окуражи. Страхливият войник му казал: „Със сигурност ще загина, врагът е съвсем близо“. - „Не се страхувай, братко, Бог е още по-близо!“ - отговорил му онзи добър другар. Тези думи звъннали като голяма камбана в душата на страхливеца и звъннали до края на войната. И някогашният страхливец се върнал от фронта, окичен с медали за храброст. Така го преобразили и изпълнили със смелост благите думи: „Не се страхувай, Бог е по-близо!“

Мир на теб и здраве от Бога!